

Megajánították a felsőoktatási intézmények kollégiumi tanácsát

A KISZ Központi Bizottságának székházában a közelmúltban tartotta alakuló ülését a felsőoktatási intézmények kollégiumi tanácsa. Tágjai az érdekeltektől szakminiszteriumok a KISZ Központi Bizottsága és budapesti bizottsága, felsőoktatási intézmények képviselői, kollégiumi igazgatók és diákbizottsági titkárok.

A tanács feladata, hogy összehangolja a különböző tárcákhoz tartozó felsőoktatási intézmények kollégiumainak oktató-nevelő munkáját.

Capsaicin

— Hapctii... hapctii...
 — Ugy! Ahogy mondod. Capsaicin a nevem.
 — Cap... ca... hapsaicin?
 — Igen 's 1920-ban születtem, édesanyám az eróspaprika, apám pedig bizonyos Nelson. Szakmám és életem értelme — a csipés. Csak csipni tudok. De azt nagyon. Ide is azért jöttem.
 — Csipni?!
 — Igen. Csipni. Megcsipkedni azt, aki hibás, aki rosszul csinál valamit. S elárulom neked, sokáig itt akarok maradni.
 — Az újságban?
 — No, persze. Legyen valami legalább benne, amire fölcsisszennek az olvasók. Hogy egy kicsit rajtad is csipjek...
 — Rendben van. De hogy akarod csinálni?
 — Hát figyelj! Itt az első csipés, a:
Reform (mint olyan)
 A napokban az alábbi apróhirdetésre lettem figyelmes a Dél-Magyarországban. „A Szegedi Orvostudományi Egyetem azonnal alkalmazzon 25 erős férfit nehéz testi munkára. Jelige: iratrendezés.”
 Ennek utána kellett néznie.

A kollégiummá fejlesztés kérdésével foglalkozott Tudományegyetemünk KISZ Végrehajtó Bizottsága

SZEGEDEN IS LESZ AZ IDÉN MUNKATÁBOR — FÜLLENDÜL AZ EGYETEMI MHS-MUNKA

A József Attila Tudományegyetem KISZ Végrehajtó Bizottsága legutóbbi ülésén az egyetemi diákokhoz kollégiumokká fejlesztésének kérdésével foglalkozott.

Igen élénk vita alakult ki a diákbizottságok szerepéről, munkájának hiányosságairól, munkájának javításáról, a vitában résztvevő V. B. tagok hangsúlyozták, hogy baj van a kollégiumi diákbizottságok tevékenységével. Megtörtént, hogy egyes szobacsoportok az épen távollevő szobacsoport vezetőnek meg szobacsoport vezetőnek. Természetes dolog, hogy ilyen esetekben nem a legalkalmasabb hallgatók kerültek a fontos funkcióba.

feladatokat is kijelöli. Saját alatt van az új kollégiumi útmutató is, mely összefoglalja a kollégiumok rendtartásának s a kollégiummá fejlesztésének lényeges tételét.

A végrehajtó bizottság ülésén foglalkoztak az egyetemi MHS-mozgalom és a KISZ közös feladataival, valamint a KISZ építőtáborok szervezése kezdeti eredményeivel. Idén Szegeden is szerveznek építőtábor. Társadalmi munkát is vállalt az egyetemi KISZ-bizottság: a vállalkozó fiatalok az új-szegedi Vidám Park földmunkálatainál működnek majd közre.

— de —

Új tehetségek, meglepő eredmények

A karok közötti szavalóversenyéről

Az Auditóriumban, este 7 órakor vette kezdetét a József Attila Tudományegyetem KISZ Végrehajtó Bizottsága rendezésében a karok közötti szavalóverseny.

Tavaly gyerebben ültek a padokban, és kevesebben indultak. De nem csak mennyiségi különbséget állapíthatunk meg a két rendezvény aktív résztvevői között, hanem színvonalbelit is. Szépségtelenül az idei javára történik.

Révész Mihály nyitotta meg az estét, bemutatva a három tagú zsűrit: az elnök dr. Martonyi János professzort, aki a Jogtudományi Kart képviselte, a bölcsészeti részéről Tamás Attila docens foglalt helyet a bíráló bizottságban és Csoma Béla ötödéves hallgató, a színjátszók vezetője.

A kötelező versek elmondása után a jogászok közül tünnek föl a verseny esélyesének: József Attila Levegőt című költeményével Szilágyi Lajos és Szokáts László kidolgozottságával, a költő agitatív ihletéhez hű értelmezésével, Radnóti Hetedik eclogájával pedig Rigó Kornélia.

Döntő változást hozott azonban a szabadonválasztott versek sorozata. Jakab Mária, akinek hangja a Hetedik ecloga szavalásakor eltorzította átéltséget, most re-

mekelt — a Kőműves Kelemené interpretálásával messze kiemelkedő teljesítményt nyújtott és megérdemelten aratott sikert. Szokáts László biztosította magának Váci Mihály Parasztlegendájának előadásával a második helyet.

A harmadik díj holtversenyben megosztott Rigó Kornélia, aki a szabadonválasztott verssel József Attila Odájával a vártnál kevesebbet nyújtott, és Bacsó Mária közt, a Vörös Rébék bemutatásával értek el sikert. A zsűri dicséretét nyerte el Szilágyi Lajos és Vincze István.

A múlt évi szavalóversenyhez képest a helyezésekben döntő változás mutatkozott. Az „ex-bajnok” Racsmány Mihály kénytelen volt átadni helyét a győztes Jakab Máriának. Középiskolában háromszor nyert megyei szavalóversenyt. És filmrendező akar lenni. A tavalyi második díj birtokosa Novák Judit is így járt. Fodor Katalintól pedig a kötelező költemény előadásának bálványos szerepe után már „háiba” hallottunk meggyőző, ihletett versemndást.

S végül a komoly felkészültséget elismerést érdemelték meg a tizenhárom benevező közül: Barna Lidia, Szabó Dezső és Varra Anikó. Géza Ferenc

Párbeszéd a menzáról

— Javult a reggeli minősége, változatossága dicséretes és szokatlan, örülünk a péksüteménynek, nem mondhatja, hogy nem veszem észre a menza pozitívumait.

— Ha a hallgatók takarékosabbak, nem visznek el több kenyeret, mint amennyit megessznek, a fennmaradó kenyér árán tudunk péksüteményt rendelni. De az elvtárs is tudja, még mindig sokan vannak olyanok, akik 4-5 szelet kenyeret elvisznek, hogy aztán a kollégiumi szemétkosarakban szársítsák meg...

— Hát ami igaz az igaz. De miért nem változtatnak az ebéd egyhangúságán? Többször előfordult, hogy három féle főzelék között is válogathattunk, de csak főzelék között. Másik esetben csak főtt tészta volt, s a főzelék hiányzott.

— Ez aztán igazán véletlenül fordulhatott csak elő. De mi sem vagyunk minden-

ható intézmény nem tudjuk mindig kellő időben beszerezni a szükséges árut. Le-gyen egy kis jóindulattal, higgye el ez csak kényszermegoldás.

— No és a tálcá hiány, az emiatt várakozó emberek, kevés a pohár...

— Ne olyan hevesen fiatal ember. Van már fémtálcánk, de mostani állapotában használata veszélyes.

— Kések, villák súrolása, nem mindig lehet észrevenni a napi munka nyomát.

— Pedig az asszonyok mindennap súrolják.

— Akkor hát nem is kérek többet, kedves elvtárs, látom jól felkészült. Elmondhatja nyugodtan, ismét megmagyaráztam a bizonyítványom. Pedig most jut eszembe: meg kellett volna azt is kérdeznem, hogy miért tárolják a hulladékot az udvar közepén a kollégiumok ablakai alatt...

— sis —

Liebmán Béla felv.

S ez is hozzá tartozik a helyzetjelentéshez. Csak épp azt nem tudjuk, kitől kaphatnánk egy újabb „párbeszédben” felvilágosítást a zsúfoltság okairól és a megszüntetésének lehetőségeiről.

Egyetemi kultúrélet: sikerek, kétségek

Számvetés az országos szemle előtt

Körülbelül egy hónap múlva nehéz vizsgán kell átmenie egyetemünk kulturális munkájának, ugyanis 1 és 3 között Szegeden, a JATE rendezésében kerül lebonyolításra az immár hagyományos országos kulturális bemutató, amelyen az ország felsőfokú oktatási intézményei vesznek részt. E három nap alatt az ország legtöbb felsőfokú intézményéből majd minden kultúrscoportja bemutatja műsorának legjavát. Ez az évenkénti

amiben bíznunk is —, de nem szabad szótlanul elmenne olyan jelenségek mellett, amelyek egy sötétebb kép körvonalaira engednek következtetni. Szóval kell tenni kétségeinket, hibáinkat, és javítani kell azokon, mielőtt a hanyatlás jelei elhatárolódnának egyetemünk kultúréletén.

A József Attila Tudományegyetemen jelenleg négy művészeti csoport működik. Ezek közül legnagyobb tömeget az énekarok és a színjátszók-szavatók — évek óta, de még mindig nem hivatalosan Egyetemi Színpadnak nevezett — csoportja mozgat meg. Sokkal kisebb létszámmal dolgozik a népi táncgyűttes és a zenekar. Végigtekintve az az utolsó két év munkáján, lényegében csak sikerekről számolhatunk be. Gondoljunk csak énekarunk nagyszerű lengyelországi turnéjára, vagy a színjátszók sikeres kínai krétakör bemutatójára, vagy a Világjáró bórondc, vigjátékára, amely ugyan Szegeden nem került bemutatásra, de annál nagyobb sikert aratott a makói járás majd minden kultúrházában. De ide kell sorolni tánczenekarunk sikerét a Ki mit tud? műsorában, vagy a jazzfesztiválon elért eredményét (Meg kell jelezni, hogy a jelenlegi zenekar nem azonos azzal, amelynek sikereire hivatkozunk, az új zenekar nemrég alakult), és azokat a sikereket is, amelyeket táncgyűttesünk aratott minden fellépésén.

Jogosan vetődik fel a kérdés, miért beszélünk mégis egy szomorú kép kialakulá-

sának lehetőségéről? Igen, a sikerek ellenére mégis vállaljuk előbbi kijelentésünket, mert félünk attól a közönytől, amely körülveszi egyetemi kulturmunkánkat. A közöny vezet a leggyorsabban a pusztuláshoz, és a közöny az, amely a legalaposabb pusztítást végezheti. Félünk a közönytől, mert ebben nincs hiány az egyetemi kultúréletben. Erről győződünk meg akkor, amikor azt halljuk az énekkarnál, a tánckarnál, a színjátszóknál, hogy kevés a jelentkező, erről győződünk meg, amikor arról hallunk, hogy nem járnak rendesen próbára azok, akik már jelentkeztek, de a további munkát már nem viselik a szívükön. Amikor a jelentkezőket hiányoljuk, főleg a fiúkra gondolunk. Elgondolkodtató, hogy az idén kb. 500 elsőévest vetek fel az egyetemre, s mégis létszámproblémák vannak. Ennek legkielemezettebb esetével a színjátszóknál találkozunk. A színjátszó csoportba 30—35 lány jelentkezett és csak két fiú. Az egyik ezek közül is visszalépett. Mindenki előtt világos, ilyen összetételű csoporttal rendes munkát végezni lehetetlen. A próbákon való részvétel megmutatta azt is, hogy nemcsak az elsőévesek között van hiba. A többi évfolyamnál is pusztít a közöny. Itt értünk el a legnagyobb problémához.

Mi lehet a közöny oka? A leglényegesebb ok az, hogy egyetemi életünkben csak periférikus helyet foglal el a kulturmunka. (Az egyetemi életből most nyilvánvalóan kihagyjuk a ta-

nulmányi munkát.) Ezen nyilvánvalóan segíteni kell, minden erőnkkel törekedni kell arra, hogy ezt a közönyt felszámoljuk, és újra lényeges helyre emeljük a kultúrscoportok működését, de általában véve az egész kulturális munkát az egyetemi életben.

Ugrásszerű változást eredményezne, ha tudnánk növelni a kultúrscoportokban való részvétel vonzóerejét. Hogy nem így van, abban mi is, a kultúrscoportok vezetői is hibásak vagyunk, de hibás abban a KISZ vezetést az állami vezetés és nem utolsósorban az egész egyetemi ifjúság is.

Két kiragadott példával kell az előbbieket igazolni. Felértékes ne essék, nem általánosítás igényével írjuk le a következő két esetet, de azért el kell gondolkodnunk rajta:

Az egyik kar kultúrfelelősenek próbára szóló meghívókat kellett volna a címzetekhez eljuttatnia. Amikor azok sorsát számonkérte az évfolyamfelelősöktől, kiderült, hogy közülük csak kegyt juttatta el azokat, három lefelejtette, a többi nem is tudott rólok. A történeteket így összegezte: „Különböben hagyjuk, az egész nem érdekes.”

Egy tanuló így nyilatkozott a munkában való részvételről: Minek csináljam, hiszen csak próbálunk, de az eredményét nem látjuk.

Innen kell kiindulnunk, ha javítani akarunk a munkánkon. Meg kell valósítani azt, hogy minden kultúrscoportunknak megfelelő felépítési lehetőséget biztosítsunk! Például a Maximumban so-

rozatos programot lehetne összeállítani, ahol minden művészeti csoportnak rendszeresen biztosítanánk fellépési lehetőséget, de ide tehetnénk át egyéb kulturális rendezvényeket is, s így elérhetnénk azt, ha a rendezvények sorozatosságát biztosítjuk, hogy egy állandóan látogatott kultúrközpontot hozzunk létre egyetemünkön. Ennek a kultúrközpontnak a létrehozása nemcsak az állandó bemutatási lehetőséget adná meg, hanem a kulturmunka népszerűsítésében is nagy feladatot hárulna rá. A népszerűsítésben nagy feladatot kell vállalnia a Szegedi Egyetemnek is.

Komoly segítséget jelentene az is, ha színkronba tudnánk hozni a művészeti csoportok munkáját és a KISZ kulturmunkáját, amely most az ISZM mozgalom kissé szétfolyó munkájában nyilvánul meg. Ez teljesen sikerülne, ha a kulturmunka vezetését jobban tudnánk koncentrálni. Anyagi erőink nem engedik meg azt a meoldást, amelyet az ELTE követ, hogy függetlenített emberek végzik a kultúrügyeket de egy áthidaló megoldás sok segítséget jelentene.

Végül meg kell mondani, hogy a cikk megírására a segíteni a javítanlakarás készített bennünket, nem pedig az elmarasztalás érzése. Az a cél vezetett bennünket, hogy még jobb, még magasabb szintre emeljük kulturális munkánkat, amely csak úgy lehetséges, ha megvalósítjuk az egész egyetemi ifjúság, a KISZ és az állami vezetés összhangját, mert csak a közös összefogás hozhatja meg a magasabb eredményeket.

Csoma Béla

„seregszemle” minden esetben igen komoly mércéjét jelenti a végzett munkának, így ezen a találkozón is lemérhetjük országos méretekben és le is kell mérnünk munkánk eredményességét.

A JATE két évvel ezelőtt vett részt utoljára ezen az országos bemutaton. Akkor szintén a szegedi egyetem volt a rendező, s nemcsak a rendezésben, hanem az előadásokban is szép sikereket ért el. A múlt eredményeit felidézve, könnyűnek látszik mostani helyzetünk is. De indokolt most a derűlátás? Nyugodt lelkiismerettel állhatunk-e ki a dobogóra, versenyrekelve az ország más részéről érkezett csoportokkal? Úgy tünik, most is állni tudjuk a versenyt —

Megtudtam, hogy harmadik éve huszonhét bizottság 9 tonna szépen gépelt, átlagosan 5—6 pécsettől és 12—16 aláírással ellátott iratot készített és halmozott fel városunkban a felsőoktatási reformmal kapcsolatban. A KGST-n belül külön-külön keretszerződést kötöttünk továbbá 21 tonna papír szállítására újabb nyomtatványok, irotak céljaira. Javaslatainkat Budapestre 5 tehergáron és 14 TEFU-kocsi szállította fel, s onnan vissza ugyanennyi észrevételezés, jóváhagyás, utasítás határozat stb. érkezett. Elkopott a munkák során számos garnitúra pécsett, 9 írógép, 209 örkörön, valamint 8 gépirónó és valamennyi iratrendező. S megtudtam azt is, hogy hátra van még a feketeleves.

Micsoda szervezethez, micsoda apparátus, micsoda felhajtás! Es mi van ezek után a reformmal?

Megtudtam ugyanott, hogy az összes javaslatok, észrevételek, utasítások, döntések, határozatok immár — papírra tetettek. Mindenki dolgozik. A bizottságok, az írások, az iratrendezők és az — egerek.

A cél persze, a maximális program az volna, hogy a felsőoktatási reform gyakorlati megvalósítása megörnténjék. Ez követelt a kor, ennek a szükségessége sürgeti, sarkallja gyorsabb, s egyre gyorsabb munkára az emlitett bizottságokat is.

Ja, persze, a gyakorlati megvalósítás. Majd elfelejtettem. Igen, azt mondják, hogy a XXI. század közepén arra is sor fog kerülni.

—Kasza—